

Marianne

Kunagi elas üks tüdruk kelli nimi oli Marianne. Marianne oli hästi kasvatatud tüdruk. Neiu oli orb ning elas lastekodus. Ühel ilusal päeval ta lapseudati ning tema muuim unistus sai tõeks.

Marianne lapseudajateks olid mehhaldjad kes elasid suurel tammepuust majas. Tüdruku vanu kodu oli välgast tume ja rõõms, aga seest just nagu lõs. Tüdrukul oli olemas kõik millest ta oli unistanud. Oma kodu, rüdamlituid karuwanemad ja lahked kaniõed.

Koos metras jalutades leidis ta hundi kes oli ketiga kinni seotud. Marianne soovis teda aidata kuid hunt veines kvaajalt. Mõne aja pärast sai hunt aru, et neiu ei taha talle halba. Marianne läks hundi juurde ja püüdis teda pealestada kuid ei muutnud. Ta hakkas mõtlema leitud peale mida ta õppinud ning lõpuks meenus talle üks. Ta võttis läheduses oleva puna külgest peenikere värdi ja sidus selle külge pisikere kivi. Tema eesmärk oli meinstardada pendel. Nüüd liigutas ta seda hundi kohal ja palus:

„Võimas võlupendel,
volujumal Endel.

Vabasta see armas muu,
muud ma ei küri.“

